

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1331/2019
11.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Драгана Аћимовића и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 6. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Добривоја Лазаревића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Брусу 2К број 37/19 од 17.05.2019. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 број 108/19 од 23.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 11. децембра 2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Добривоја Лазаревића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Брусу 2К број 37/19 од 17.05.2019. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 број 108/19 од 23.08.2019. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) Законика о кривичном поступку и из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу 2К број 37/19 од 17.05.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 6. Кривичног законика, за које дело му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени за време од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истовремено је одређено да ће се у случају опозива условне осуде у утврђену казну затвора окривљеном урачунати време provedено у притвору од 11.09.2016. године до 22.09.2016. године.

Окривљени је обавезан да на име паушала, у корист буџетских средстава суда, уплати износ од 5.000,00 динара, те да на име трошкова кривичног поступка - на име физичко-хемијског вештачења Основном јавном тужилаштву у Брусу уплати износ од 9.840,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Истом пресудом, према окривљеном је на основу члана 87. став 1. КЗ изречена мера безбедности одузимања предмета ближе наведених у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 број 108/19 од 23.08.2019. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Добривоја Лазаревића, пресуда Основног суда у Брусу 2К број 37/19 од 17.05.2019. године преиначена је тако што је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 6. Кривичног законика, за које дело му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна према окривљеном неће извршити уколико за време од две године од дана правноснажности пресуде не учини кривично дело, с тим што ће се у случају опозивања условне осуде окривљеном у изречену казну затвора урачунати време проведено у притвору од 11.09.2016. године до 22.09.2016. године. Истом пресудом, на основу члана 87. став 1. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета ближе наведених у изреци другостепене пресуде а окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, те да Основном суду у Брусу плати износ од 5.000,00 динара на име паушала, а Основном јавном тужилаштву у Брусу износ од 9.840,00 динара, све у року од 15 дана, под претњом принудног извршења. Истовремено је одређено да се у осталом делу жалба браниоца окривљеног одбија као неоснована.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Добривоје Лазаревић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП у вези члана 407. ЗКП, те због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев као основан и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да укине побијане пресуде и предмет врати другостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је у конкретном случају судија Вишег суда у Крушевцу Драган Здравковић учествовао у доношењу мериторне одлуке која је побијана жалбом - пресуде Основног суда у Брусу 2К број 38/18 од 08.05.2018. године која је потврђена пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 број 176/18 од 07.08.2018. године, у чијем доношењу је такође учествовао судија Драган Здравковић као члан већа, те да је исти судија учествовао и у доношењу другостепене одлуке Вишег суда у Крушевцу Кж1 број 108/19 од 23.08.2019. године, и то у својству председника већа, а на који начин је у конкретном случају учињена наведена битна повреда одредаба кривичног поступка.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Добривоја Лазаревића, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП прописано је да ће судија или судија поротник бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету, ако је у истом предмету поступао као судија за претходни поступак или одлучивао у потврђивању оптужнице или учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком или је учествовао у поступку као тужилац, бранилац, законски заступник или пуномоћник оштећеног, односно тужиоца, или је саслушан као сведок или вештак, ако овим законом није другачије прописано.

Из списка предмета произилази да је пресуду Основног суда у Брусу 2К број 38/18 од 08.05.2018. године донео судија појединац Младен Типсаревећ, те да је ова пресуда потврђена пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 број 176/18 од 07.08.2018. године, која пресуда је донета у већу састављеном од судија Биљане Тошковић Сурла као председника већа и судија Драгана Здравковића и Добриле Правдић као чланова већа. Наведене пресуде укинута су пресудом Врховног касационог суда Кзз број 1430/2018 од 20.12.2018. године, а у поновном поступку пресуду Основног суда у Брусу 2К број 37/19 од 17.05.2019. године донео је судија појединац Младен Типсаревећ, док је другостепена одлука - пресуда Вишег суда у Крушевцу Кж1 број 108/19 од 23.08.2019. године донета у већу састављеном од судија Драгана Здравковића као председника већа и судија Драгане Максимовић и Небојше Бекрића као чланова већа.

Како је, дакле, судија Драган Здравковић у конкретном случају учествовао само у доношењу другостепених одлука, и то у доношењу пресуде Вишег суда у Крушевцу Кж1 број 176/18 од 07.08.2018. године као члан већа, а у доношењу

пресуде Вишег суда у Крушевцу Кж1 број 108/19 од 23.08.2019. године као председник већа, имајући у виду чињеницу да је услов за обавезно изузеће судије у одређеном предмету у смислу одредбе члана 37. став 1. тачка 4) ЗКП да је судија учествовао у доношењу мериторне одлуке о оптужби која се побија жалбом или ванредним правним леком, што значи да у одређеном кривичном предмету у поступку по жалби на првостепену пресуду не може учествовати судија који је учествовао у доношењу првостепене пресуде, односно у поступку по ванредном правном леку онај судија који је учествовао у доношењу првостепене и другостепене пресуде, то по оцени овога суда у конкретном случају није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује.

Неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости којима се истиче да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

С`тим у вези, у захтеву се наводи да се правноснажна пресуда заснива на „недозвољеним и непостојећим доказима“ - на записнику о претресању стана и других просторија, где је као сведок претресања стана присуствовала и рођена сестра окривљеног АА, ББ, која је привилеговани сведок и као таква није могла да буде сведок претресања стана, те да записник није сачињен у складу са одредбом члана 157. став 4. ЗКП, којим је прописано да ће се о сваком претресању сачинити записник у коме ће се тачно описати предмети и исправе који се одузимају. Надаље, бранилац истиче и да је суд извео доказ читањем потврде о привремено одузетим предметима ПУ Брус 3104/16 од 13.09.2016. године, која је саставни део записника о претресању стана и других просторија и која као саставни део записника представља недозвољен доказ, те га је требало издвојити из списка. Најзад, према ставу браниоца, и искази сведока ВВ и ГГ представљају недозвољене доказе, обзиром да се ради о овлашћеним службеним лицима која су извршила претрес стана и других просторија и о томе сачинила одговарајући записник и потврду.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује неоснованим, обзиром да је идентичне наводе бранилац окривљеног истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а који жалбени наводи су оцењени неоснованим, о чему је другостепени суд - Виши суд у Крушевцу у својој одлуци Кж1 број 108/19 од 23.08.2019. године изнео јасне и непротивречне разлоге на страни 4 став 5 и 6, страни 5 став 1, 2, 3, 4, 5, 6 и 7, страни 6 став 1, 2, 3, 4 и 5 и страни 7 став 1, које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те на ове разлоге и упућује у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Као недозвољен доказ, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи и допис вештака Милана Петровића од 23.11.2017. године, који „по свом садржају нема ни налаз, ни мишљење, ни закључак“, а што би требало да садржи налаз вештака у смислу члана 123. ЗКП, па је и тај „доказ“ требало издвојити из списка као незаконит.

Супротно истакнутим наводима захтева, Врховни касациони суд налази да се на овом доказу може засновати судска одлука, обзиром да се судски вештак Милан Петровић након достављања списка предмета и пратеће фотодокументације дана 23.11.2017. године, изјаснио да се опрема затечена на лицу места у време вршења увиђаја може потенцијално користити у илегалној производњи биљне врсте „cannabis sativa“. Како је ово изјашњење сачињено по наредби Основног суда у Брусу 2К број 125/16 од 02.11.2017. године на околност да ли опрема и материјал која је пронађена код окривљеног у породичној кући у ... представља опрему за производњу опојне дроге и да ли се иста може користити за узгајање „марихуане“, то, супротно наводима захтева за заштиту законитости, не представља незаконит доказ. С`тога је захтев и у овом делу оцењен неоснованим.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен.

Наиме, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе, окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, захтев може поднети само због повреда тог законика прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим (другостепеним) судом. Бранилац окривљеног, чија су права ограничена правима које у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости искључиво из разлога прописаних чланом 485. став 4. ЗКП.

Имајући у виду да бранилац окривљеног АА у уводу захтева за заштиту законитости само формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док у образложењу не наводи у чему се ова повреда састоји, већ с`тим у вези полемише са чињеничним утврђењима из правноснажне пресуде указивањем да је правноснажна пресуда „заснована на предрасудама и претпоставкама судећег већа“ и да је неодржив став суда да су предмети означени у изреци пресуде намењени за производњу опојних дрога, износећи при томе сопствени закључак да из утврђеног чињеничног стања произилази да у радњама окривљеног нема елемената предметног кривичног дела, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић